

EU får inte svika palestinierna nu

Det är med stor sorg, smärta och avsky jag tagit emot de senaste veckornas nyheter från Gaza. Jag lider med alla de som dött och alla de som mist sina vänner och anhöriga.

Nästan hälften av alla invånare i Gaza är barn. De är inspärrade i ett getto och har ingenstans att söka skydd när Israel bombar och beskjuter deras hus, skolor och religiösa byggnader. Civilbefolkningen drabbas hårt och irreparabelt av det besinningslösa våldet som till stor del drabbar kvinnor och barn.

Israels krig strider mot internationell rätt och humanitär folkrätt. Angriparen använder olagliga kemiska vapen, vit fosfor, och en speciell sorts bomber vars tryckvågor sliter av offrens lemmar. Israel attackerar skolor, FN-personal, ambulanstransporter och sjukhus. Soldaterna låter svältande palestinska barn ligga intill liken av sina massakrerade föräldrar och förhindrar Röda Korset att komma till undsättning. Därför är Israels anfallskrig mot Gaza oförsvarbart.

Majoriteten av Gazas invånare är flyktingar från palestinska byar och städer som erövrades av Israel vid statens bildande 1948. Flyktingarna, deras barn och barnbarn har väntat på att få återvända till sina hem i mer än sextio års tid. Trots att FN antagit åtskilliga resolutioner om palestiniernas rättigheter till en egen stat och flyktingarnas rätt till återvändande så har omvärlden aldrig satt det tryck på Israel som krävs för att få landet att följa dessa resolutioner. Så sent som i december 2008 fördjupade EU sitt handelssamarbete med Israel, trots att den folkrättsvidriga ockupationen av Västbanken och Gaza fortsätter.

Som EU-parlamentariker var jag utsänd att vara observatör av det palestinska parlamentsvalet i januari 2006. Valet gick så demokratiskt till som det kan göra i ett ockuperat land, och valresultatet var tydligt. Majoriteten av palestinierna valde att uttrycka sitt missnöje och sin desperation med ockupationen och korruptionen genom en röst på Hamas.

I detta läge borde EU ha sagt att man inte gillade resultatet av valet, men respekterar folkets demokratiska val. I stället valde EU att slå följe med USA och isolera den palestinska regeringen. Resultatet blev ekonomisk kollaps i de palestinska områdena, inbördeskrig mellan de två ledande palestinska rörelserna och en fullständig isolering av Gaza som omöjliggjorde ett vanligt liv i området och ledde till en skriande brist på mat och mediciner. Detta stärkte de militanta krafterna, såväl i Palestina som i Israel.

Svensk socialdemokrati kan inte heller undgå sin del av ansvaret för det nuvarande läget på Gaza. Vårt parti svek våra grundläggande värderingar om dialog och gemensam säkerhet när vi i regeringsställning accepterade isoleringen av den palestinska regeringen. Vi valde - till skillnad från exempelvis den norska regeringen - att sluta upp bakom EU-linjen att isolera Hamas. Det gör oss socialdemokrater medskyldiga till dagens kris.

När man är medveten om detta blir det än mer makabert att lyssna på hur de europeiska ledarna uttrycker sig om den pågående krisen. Karel Schwarzenberg, utrikesminister i EU:s nya ordförandeland Tjeckien, har uttalat sitt stöd till Israels

“försvarskrig”. Och vår egen utrikesminister Carl Bildt motsatte sig en markinvasion på grund av sin oro för vad man gör ”när de stackars skrämde soldaterna sitter inne i sina stridsvagnar mitt inne i hatiska människomassor i detta jättelika flyktingläger”.

I dagarna släpper Broderskapsrörelsen en bok som beskriver hur arbetarrörelsens syn på konflikten Israel-Palestina utvecklats under de gångna sextio åren. Insikten om att det som var lösningen på det judiska folkets lidande i sin tur vållat lidande för ett annat folk - palestinierna - fick socialdemokratin att förändra sin ståndpunkt under Olof Palmes tid som partiordförande.

Det tänkande som då präglade socialdemokratin syn på utrikespolitiken - idén om gemensam säkerhet - är mer aktuell än någonsin i en värld där rädslan för Den Andre breder ut sig och paralyserar oss i ett tillstånd av evigt krig mot terrorismen. Arbetarrörelsens hållning bör präglas av den grundläggande insikten att **ingen** är trygg om inte **alla** är trygga, att det enda sättet att förebygga konflikter på lång sikt är genom samarbete, dialog och social utjämning.

Vi måste utmana de grundläggande idéer som styr de krafter som väljer våldets väg i stället för fredens. Vi måste klart och tydligt uttala att murar, underrättelsetjänster och utbrott av militärt våld aldrig kan skapa en långsiktig trygghet. Att det enda sättet för israelerna att uppnå säkerhet är en rättvis fred med palestinierna.

Det är lätt att misströsta och tappa hoppet om att det någonsin ska kunna bli fred i Mellanöstern. Men samtidigt växer insikten om vad som behöver göras, också inom det israeliska samhället. Israels premiärminister Ehud Olmert, som just nu dagligen fattar beslut som betyder döden för så många palestinier, sade själv i höstas att den enda hållbara lösningen är att Israel gör det möjligt för en livskraftig palestinsk stat att finnas sida vid sida med den judiska staten.

Insikten om att de israeliska ledarna vet bättre gör det som händer just nu än mer plågsamt. Om bara omvärlden kunde sätta ett tillräckligt tryck för att tvinga flygplanen och stridsvagnarna att vända, så skulle israeler och palestinier kunna återvända till förhandlingsbordet. Ett samlat internationellt agerande skulle kunna stoppa dödandet och lägga grunden till en rättvis fred i enlighet med FN:s resolutioner.

Om den starka parten i konflikten - Israel - ska förstå att världen menar allvar med orden måste vi ha verkningsfulla medel att ta till. Om inte Israel omedelbart upphör med attackerna bör EU frysa sina handelsförbindelser och visa att vi menar allvar med våra krav på mänskliga rättigheter. Precis som vi en gång bojkottade Sydafrika när inga andra medel tycktes verkningsfulla för att få slut på förtryck och diskriminering, så bör vi klargöra för Israel att om de vill handla med oss måste de acceptera grundläggande mänskliga rättigheter för de palestinier som levt under israelisk ockupation i mer än fyrtio år.

Palestinierna har väntat på en rättvis fred i mer än sextio år. Det är inte märkligt att de anser sig svikna av det internationella samfundet. Ett ytterligare svek nu skulle ytterligare stärka de militanta grupperna och göra en fredlig lösning än svårare. EU får inte svika palestinierna ännu en gång!

Anna Hedh (s) EU-parlamentariker och ledamot i Palestina delegationen